

opusdei.org

Dijeliti Božje snove

2. listopada, na dan kada je 1928. sveti Josemaria prvi put „ugledao” Opus Dei, Bog nas nastavlja pozivati da sudjelujemo u njegovim snovima dok gledamo prema budućnosti.

20.08.2022.

Posljednjih godina mnogi su ljudi pokazali zanimanje za promatranje zvijezda. Često se organiziraju ekspedicije na osunčana mjesta — bez umjetne svjetlosti — kako bi se nebeska tijela promatrala s najvećom

mogućom jasnoćom. Zacijelo bi u vrijeme kada je Abraham živio (usp. Post 13,18), u Hebronu u južnoj Palestini, ovaj noćni spektakl bio prilično impresivan, čak i više nego danas. Tamo je, kaže nam Sveto pismo, Bog noću izveo Abrahama van i rekao mu: Pogledaj prema nebu i izbroji zvijezde, ako ih možeš izbrojiti (Post 15,5).

„Rame uz rame“ s Bogom

Izazov koji je Bog ponudio Abrahamu da broji zvijezde bio je očito nemoguć. Zašto se On ovako obraća Abrahamu kasno noću? Odgovor nalazimo u istom stihu: Tako će biti i tvoje potomstvo. Gospodin je mogao prenijeti poruku na jednostavniji način. Zapravo, On je to učinio u dvije prethodne prilike (usp. Post 12:2-3; 13:15-16); to nije bio prvi put da je obznanio svoje obećanje. Ipak, ovom trećom prilikom On želi izvesti Abrahama noću van pod zvjezdanim

neбом i pozvati ga da sanja: izbroji zvijezde, ako možeš - zamisli, ako možeš, što sam ti pripremio.

Gledati svoje živote „rame uz rame” s Bogom najbolji je način da proširimo svoje horizonte, da živimo izvan svojih granica. Sanjarenje o našoj budućnosti uz Boga, s obzirom na sve nove izazove koji se mogu pojaviti kada se ujedinito s njegovim planovima, najambicioznije je planiranje kojemu možemo težiti. Kad upotrijebimo sve svoje talente radeći uz Boga, „ne gubimo ništa, ništa, apsolutno ništa od onoga što život čini slobodnim, lijepim i velikim. Ne! Samo u tom prijateljstvu širom se otvaraju vrata života. Samo u tom prijateljstvu istinski se otkriva veliki potencijal ljudskog postojanja. Samo u tom prijateljstvu doživljavamo ljepotu i oslobođenje.”[1] Prihvatiti Božji poziv da zajedno s Njim zamišljamo

budućnost može nam pomoći da željno krenemo stazama molitve.

Sanjanje je također molitva

To su činili svi sveci. Upotrijebili su sve svoje talente, bilo mnogo ili malo, da provedu Božji plan pun ljubavi. Sveti Josemaria Escriva, na primjer, sa samo nekolicinom poznanika u Madridu, gradu u koji se tek doselio, sanjao je podsjetiti sve krštene u svijetu da su pozvani biti sveci. Isto se dogodilo u slučaju blaženog Alvara del Portilla, njegova vjernog nasljednika, i blažene Guadalupe Ortiz de Landazuri, koji su san osnivača Opusa Dei učinili svojim i nastojali u svojim životima utjeloviti ljepotu svetosti u svakodnevnom životu.

Ponekad nam se može činiti da je teško nasljedovati primjer svetaca. Možemo misliti da naši snovi nisu tako ambiciozni niti tako apostolski odvažni. Ali kao što je prelat Opusa

Dei podsjetio skupinu mladih ljudi u Torreciudadu: „nema nikoga - ni tebe, ni mene, ni bilo koga drugoga - za koga se Bog ne brine.”[2] Nitko ne pada izvan Njegovih planova, koji su uvijek sjajni, unatoč tome što ponekad pogrešno mislimo da su naši zadaci previše obični da bi imali veliku vrijednost. Svi smo pozvani sanjati o svom životu “rame uz rame” s Bogom.

Jednog dana za vrijeme Božića 1967. u Rimu, sveti Josemaria bio je sa skupinom svojih sinova iz mnogih različitih zemalja. Kako je tek počela nova godina, pozvao je mlade studente oko sebe da zamisle tolike moguće načine širenja Kristove poruke po cijelom svijetu: na prestižnim sveučilištima, u centrima gdje bi se mladima mogla ponuditi kršćanska formacija, u tehničkim školama... I mi sada možemo zamisliti sve dobro koje Bog danas želi ostvariti kroz naše vlastite

živote: biti izvor jedinstva i radosti u našoj obitelji, donositi pravu Kristovu slobodu u našu profesiju ili okolinu, blisko pratiti naše prijatelje... Povratak u 1967., u toj rimskoj dnevnoj sobi, nakon što je potaknuo studente da sanjaju o budućnosti bliske suradnje s Bogom, sveti Josemaria je završio riječima: „Sanjajte, jer to je također molitva, to je rad za Boga.”[3]

Bog je osnovao svoje Djelo

Svakako, naš prvi posao je otkriti što su Božji snovi za nas i za naš svijet. Na koji konkretan način možemo surađivati s Njim? Još jednom, Knjiga Postanka nam može pomoći. Tijekom proljeća 1981. kardinal Ratzinger propovijedao je u katedrali u Münchenu o odlomku Postanka o stvaranju, rekavši da je „Bog stvorio svemir kako bi započeo ljubavnu priču s nama. On ga je stvorio da ljubav postoji.”[4] Dobro smo svjesni

da naši životi nisu rezultat slijepe slučajnosti i da svatko od nas ima mjesto u srcu Stvoritelja. Bog želi računati na nas da se brinemo za sva dobra koja je vidio da izlaze iz njegove ruke: Gospodin Bog uze čovjeka i postavi ga u edenski vrt da ga obrađuje i čuva (Post 2,15). Bog nam je htio povjeriti svijet koji je stvorio iz ljubavi, ostaviti nam svoje majstorsko djelo u baštinu. On nam je povjerio brigu ne samo o prirodnom svijetu nego i o svim svojim sinovima i kćerima i društvu u kojem žive. I stoga On sanja da svaki dan možemo ovaj svijet kojeg je On je stvorio učiniti domom punim ljubavi za sve.

Božja se kreativnost također očituje u novim putovima o kojima je sanjao za društvo i Crkvu. Jedna od tih božanskih inicijativa započela je kada je sveti Josemaria, još uvijek mladi svećenik sa samo 26 godina, slagao neke bilješke tijekom dana

duhovne obnove. Iznenada, a da prije nije ni zamislio takvu mogućnost, jasno je vidio da Bog od njega traži da krene u novu avanturu: tog dana „Bog je utemeljio svoje Djelo.”[5] Godinama kasnije on će napisati: „Bog naš Gospodin, na taj 2. listopada 1928., blagdan Svetih anđela čuvara, podigao je Opus Dei.”[6] I nekoliko godina kasnije priznaje: „Nikada mi ne bi palo na pamet, prije tog trenutka, da bih trebao pokrenuti novu misiju među ljudima.”[7]

Poput mnogih drugih institucija koje Duh Sveti nadahnjuje u srcu Crkve, Opus Dei također je Božji san. San u kojem On nastoji probuditi mnoge kršćane u stvarnost da, usred svog svakodnevnog života, mogu prenijeti Kristov život drugima. Unatoč mnogim preprekama, sveti Josemaria je znao da je sam Bog bio taj koji je odlučio osigurati da se to provede. Njegov život bio je

neprestano svjedočanstvo onih riječi svetog Pavla: Ta znam kome sam povjerovao (2 Tim 1,12). Kada je njegov ispovjednik jednog dana ovaj san nazvao „onim Božjim djelom”, [8] utemeljitelj je znao da je pronašao specifično ime za to. Usred svojih ranih nastojanja da taj san pretvori u stvarnost, kao da otkriva vlastito iskustvo, napisao je: „Ovo nadnaravno uvjerenje o božanskoj prirodi pothvata naposljetku će vam dati tako intenzivan entuzijazam i ljubav prema Djelu da ćete biti sretni da se žrtvujete kako biste to doveli do ispunjenja.” [9]

Pomažući da svijet postane moderan

U subotu, 15. travnja 1967. dopisnik jednog poznatog časopisa bio je u Rimu kako bi razgovarao sa svetim Josemarijom. [10] Prvo pitanje novinara odnosilo se na odnos Opusa Dei i suvremenog svijeta. Utemeljitelj

je odgovorio: „Sasvim je prirodno da članovi budu u tijeku s modernim razvojem i razumiju svijet. Zajedno sa svojim sugrađanima, koji su im vršnjaci, oni su dio suvremenog svijeta i čine ga modernim.”[11]

U knjizi Mudrih izreka, dobra i mudra žena opisana je ovim izrazima: snaga i dostojanstvo njezina su odjeća i ona se smije budućem vremenu (Izr 31,25). Kršćanin se „smije vremenu koje dolazi” jer on ili ona zna da su prava „modernost” našeg svijeta sve nove stvari koje Bog želi donijeti u svakom razdoblju. Smijati se budućnosti znači nastojati, otvarajući svoje srce Kristovoj ljubavi, otkriti te „nove stvari”, skrivene u brigama i problemima ljudi oko nas, koji često nemaju čak ni prave riječi da to jasno izraze. To znači naučiti kako biti u skladu s osjetljivošću našeg vremena kako bismo tamo unijeli melem Isusova prijateljstva. Prava

suvremenost sastoji se u „produbljivanju kršćanske vjere koja je, upravo zato što je duboka i autentična, sposobna shvatiti i iskoristiti sve pozitivne strane suvremenog svijeta.”[12]

U posljednjoj knjizi Svetoga pisma naš nas Gospodin uvjerava: Evo, sve činim novo (Otk 21,5). Bog obećava da će on sam donijeti pravu novost. Svi oni koji nastoje živjeti duh Opusa Dei pozvani su surađivati u ovom nastojanju: ići stazama molitve s takvom revnošću da pomognemo učiniti svijet modernijim – nastojeći ga učiniti ljudskim i božanskim, uz Kristovu pomoć. I kao što je Bog učinio s Abrahamom, poziva nas da podignemo oči prema nebu i kaže nam: zamislite, ako možete, što sam vam pripremio.

Kada postane teško sanjati

Ali nije uvijek lako sanjati. Prva prepreka s kojom se možemo suočiti

jest udobnost prepuštanja rutini. To nema nikakve veze sa stvaranjem dobrih navika ili načina obavljanja stvari koji nam pomažu da bolje radimo. Naprotiv, „loša rutina“ je karikatura istinskog iskustva; uvjerava nas da predobro poznajemo put, njegova široka počivališta i mračne uličice, tako da nas u ovoj životnoj fazi nitko – čak ni Bog – ne može iznenaditi. Ali Božji horizonti zahtijevaju viziju otvorenu njegovim iznenađenjima, koja možemo pronaći u Svetom pismu, u molitvi te u osobama i događajima oko nas. Istina je da smo možda u životu doživjeli razočaranja ili projekte koji, čak i kad smo ih pokušali ostvariti zajedno s našim Gospodinom, nisu ispali kako smo se nadali. Kada se to dogodi, poput Isusa na križu, trebamo tražiti utjehu našeg Oca Boga, pretvarajući svoju zbunjenost u dijalog s njim (usp. Mt 27,46). Samo tako ćemo moći, uz njegovu zaštitu,

ponovno bez straha i žaljenja gledati u budućnost.

Još jedna prepreka u pomaganju našem Gospodinu da provede svoje planove je pretjerana potraga za sigurnošću. Svi su sveci, na ovaj ili onaj način, morali riskirati svoje živote u nastojanju da riješe duhovne i materijalne potrebe pred sobom, uzdajući se uvijek u Božju pomoć. Nalazimo slikovit primjer (koji povremeno spominje papa Franjo) u Kralju Davidu. Kad ga je Saul htio zaštititi u borbi protiv neprijatelja dajući mu brončani šljem i teški oklop, mladić David nije mogao ni koraka učiniti. Stoga je u bitku ušao samo s oružjem koje je dobro poznavao: praćkom, pet kamenova, a iznad svega svojim trudom stavljenim u službu božanskih planova (usp. 1 Sam 17,40-45). Suočeni s borbom za pomoć u liječenju rana našeg vremena, moramo učiniti isto.

Na stranicama Evanđelja nalazimo i još jednu osobu koja je iskusila poteškoće kada se prvi put susrela s Božjim snom – onog mladića koji je prišao Isusu i kleknuo pred Njim, te postavio najvažnije pitanje: Kako mogu doista biti sretan? Znamo da je bio osoba koja se trudila ispunjavati zapovijedi, koja je bila iskrena i iskazivala poštovanje prema svojim roditeljima i bila dobra prema drugima. Ali osjetio je da mu nešto nedostaje i žudio je pomoći u provedbi božanskog projekta. Evanđelje nam govori da ga je Isus gledajući zavolio (Mk 10,21). To je bio trenutak kada se susreo licem u lice s Božjim snom. Krist je vidio sve dobre stvari koje su mogle učiniti ruke i srce toga mladića – brojne poput zvijezda u Hebronskoj pustinji – i rekao mu: Dođi za mnom. Ali iz Evanđelja također znamo da je otišao žalostan; jer je imao velik imetak (Mk 10,22). Tako nas naš Gospodin upozorava na još jednu opasnost koja

bi mogla biti prepreka Božjim snovima: okrenuti naše srce, možda čak i nesvjesno, nečemu što nije On sam. Možemo čak pomisliti da Isus dolazi u naš život da nam oduzme stvari, a ne da nam obilno da (usp. Iv 10,10) sreću koju je mladić tražio.

Dana 11. kolovoza 2018.godine, kada se već spuštala noć i ljetne vrućine konačno popuštale, papa Franjo imao je susret s mladima iz cijele Italije. Odvijao se u Circus Maximus, uz rijeku Tiber između dva rimska brda. Sveti Otac ih je na početku potaknuo da sanjaju o velikim planovima u zajedničkom životu s Bogom: „Snovi su važni. Oni održavaju naš pogled širokim; pomažu nam da zagrlimo horizont, da gajimo nadu u svakom svakodnevnom djelovanju... Snovi vas bude; pometu vas; oni su najsjajnije zvijezde, one koje pokazuju drugačiji put čovječanstvu.

Dakle, dragi mladi ljudi, vi imate ove sjajne zvijezde, koje su vaši snovi, u vašem srcu: one su vaša odgovornost i vaše blago. Neka oni budu i vaša budućnost!”[13]

Andrés Cárdenas

[1] Benedikt XVI., Homilija na početku pontifikata, 24. travnja 2005.

[2] Fernando Ocáriz, Susret s mladima u Torreciudadu, 30. kolovoza 2019.

[3] Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskog druženja, 24. prosinca 1967., u Cronici 1968., str. 38.

[4] Kardenal Joseph Ratzinger, Creación y pecado, EUNSA, 2005., str. 54.

[5] Sveti Josemaría, Bilješke, br. 306.

[6] Sveti Josemaría, Pismo, 14. veljače 1950., br. 3.

[7] Sveti Josemaría, Bilješke iz meditacije, 2. veljače 1962.

[8] Sveti Josemaría, Bilješke, br. 1868.

[9] Sveti Josemaría, Uputa, 19. ožujka 1934., br. 49.

[10] Sveti Josemaría, Conversaciones con Monseñor Escrivá de Balaguer, edición crítico-histórica, Rialp, Madrid, 2012., str. 35.

[11] Razgovori, br. 26.

[12] A. de Fuenmayor, V. Gómez-Iglesia, J. L. Illanes, El itinerario jurídico del Opus Dei, EUNSA, Pamplona, 1989., str. 53.

[13] Franjo, Susret s mladim Talijanima, 11. kolovoza 2018.

dev.opusdei.org/hr-hr/article/dijeliti-
bozje-snove/ (10.08.2025.)